

# РЕШЕНИЕ

№ 12046

гр. София, 16.07.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав**, в публично заседание на 01.07.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Пламен Горелски**

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2907** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалбата от адвокат М. Г., като пълномощник на Р.-Р. Р. У. – гражданин на У., против издадения от заместник - директор на Дирекция „Миграция“ – МВР ОТКАЗ, рег. № 5364р-4693/15.02.2024 г., с който по Заявление, рег. № 538900-1342/04.12.2023 г. е постановен по отношение на оспорващия отказ за издаване разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява и не е представляван. С жалбата се твърди материална незаконосъобразност на административния акт, като искането е за отмяната му и за постановяване от Съда да бъде издадено разрешение. Не е заявена претенция за присъждане на разноси.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата с доводи за правилност и законосъобразност на отказа; желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата и становищата на страните, намира за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е и основателна.

От надлежно регистриран земеделски производител Г. К. Т. пред директора на

Дирекция „Миграция“ – МВР е подадено процесното Заявление, рег. № 538900-1342/04.12.2023 г., представляващо Приложение № 3а, към чл. 60, ал. 1 ППЗЧРБ. В заявлението е отбелязано да се подава на основание чл. 24и ЗЧРБ за Р.-Р. Р. У. – гражданин на У., като общ работник „смесено растениевъдно и животновъдно производство“, в стопански двор, в [населено място], [община]. С процесния, оспорен Отказ, рег. № 5364р-4693/15.02.2024 г. директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, като се позовавал на: а) предоставено преди това на същия чужденец право на продължително пребиваване, на основание чл. 24к, ал. 1 ЗЧРБ (заетост като сезонен работник), със срок до 11.02.2024 г.; б) отрицателно писмено Становище № СМ-1628/05.02.2024 г., подписано от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. В становището се сочи, че: на чужденеца било предоставено право на продължително пребиваване, на основание чл. 24к, ал. 1 ЗЧРБ (сезонен работник), валидно до 11.02.2024 г., но според чл. 16, т. 3 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност условията за достъп до пазара на труда, чрез „Единно разрешение за пребиваване и работа“ не се прилагат за граждани на трета държава, които са получили и притежават разрешение за сезонен работник; нов достъп до пазара на труда за едни и същ работник – гражданин на трета държава се разрешава, когато има прекъсване на заетостта за период, не по – кратък от три месеца за сезонните работници, след достигане на максимално допустимия срок от 9 месеца, съгласно изискванията на чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗТМТМ.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 24и, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ дава възможност на компетентния административен орган да издаде разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на „чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002“. Алинея 2 на чл. 24и регламентира срока на разрешението по ал. 1 - три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора. Според определението на § 1, т. 1д ДР ЗЧРБ „Единно разрешение за пребиваване и работа“ е документ с обозначение „единно разрешение за пребиваване и работа“, с което едновременно се разрешава пребиваване и работа на територията на Република България на чужденци от трети държави“.

В случая не е спорно, че Р.-Р. Р. У. – гражданин на Узбекист е притежавал валидно до 11.02.2024 г. разрешение за продължително пребиваване, с цел заетост като сезонен работник, издадено на основание чл. 24к, ал. 1 ЗЧРБ. Разпоредбата постановява, че „разрешение за продължително пребиваване с цел заетост като сезонен работник се издава на чужденец, който отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежава виза по чл. 15, ал. 1“. Алинея 3 на чл. 24к указва, че“ „разрешението по ал. 1 се издава за срока на трудовия договор, но не по-малко от 90 дни и не повече от 9 месеца в рамките на всеки период от 12 месеца. Разрешението може да бъде удължено еднократно в рамките на периода от 9 месеца при продължаване на трудовия договор при същия работодател или при смяна на работодателя“. Ответникът не е представил

данни, за какъв срок е действало разрешението по чл. 24к ЗЧРБ, а само е дефинирал крайния срок – 11.02.2024 г.

Сравнението между нормите на чл. 24и, ал. 1, ал. 2 и чл. 24к, ал. 1 и ал. 3 ЗЧРБ показва, че разрешението за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ е за максимален срок до три години, а това за продължително пребиваване, с цел заетост като сезонен работник е за не повече от 9 месеца в рамките на всеки период от 12 месеца. Според чл. 5, ал. 2, т. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност – част от Раздел I „Общи разпоредби“, Глава втора „Трудова миграция от трети държави“ „нов достъп до пазара на труда за един и същ работник – гражданин на трета държава, който не е регистриран в Агенцията по заетостта като търсецо работа лице по този закон, се разрешава, когато има прекъсване на заетостта за период, не по-кратък от: 1. три месеца за сезонни работници – след достигането на максимално допустимия срок от 9 месеца в рамките на всеки период от 12 месеца“. Видно е, че разпоредбата на чл. 5, ал. 2 ЗТМТМ ограничава с условие разрешаването на нов достъп до пазара на труда, само за „сезонни работници“, по смисъла на чл. 24к, ал. 1 ЗЧРБ, но не и за „разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, по смисъла на чл. 24и, ал. 1 с.з.

Раздел II от същата Глава втора е с наименование „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Текстът на член 16, т. 3 ЗТМТМ, на който се позовава ответникът в Отказ, рег. № 5364р-4693/15.02.2024 г. (л. 8 от делото, абзац последен) в опита си да обоснове неуважаване на заявлението изключва прилагането на Раздел II за граждани на трети държави, които са получили разрешение за сезонен работник. Това означава, че са процесния случай не са приложими разпоредбите на чл. 15 ЗТМТМ и в частност тази на ал. 1, според която: „достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи, след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта“. От това пък следва, че за да издаде разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР не е обвързан при оперативната си самостоятелност от становището на Агенцията по заетостта, което да бъде положително, за да уважи заявление по чл. 24и ЗЧРБ. Този извод не се опровергава от нормата на чл. 24и, ал. 12 ЗЧРБ. С други думи, за да се произнесе по заявление за издаване разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, на основание чл. 24и ЗЧРБ компетентният административен орган не може да откаже издаване, само с позоваване на „отрицателно писмено Становище № СМ-1628/05.02.2024 г.“. Той дължи излагане на самостоятелни, изрични мотиви, досежно изпълнението на особените изисквания на чл. 24и, ал. 1, ал. 2, ал. 5, ал. 6 ЗЧРБ. В тази връзка дължи да посочи в акта си и данни, за какъв срок е действало изтеклото на 11.02.2024 г. разрешение по чл. 24к ЗЧРБ за сезонен работник. Мотиви в този смисъл не са изложени в процесния отказ. Административният орган е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (арг. чл. 35 АПК), и това задължение в случая не е изпълнено.

Отказ, рег. № 5364р-4693/15.02.2024 г. е издаден от компетентен административен орган, който обаче: не се е съобразил с изискването за форма (арг. чл. 59, ал. 1 АПК) и не е изложил самостоятелни мотиви в посочения по – горе смисъл; неправилно е тълкувал и приложил относими/неотнесими материалноправни разпоредби на ЗЧРБ и

ЗТМТМ. На лице са основанията, по смисъла на чл. 146, т. 2, т. 4 АПК за отмяна на отказа. Административната преписка следва да бъде върната на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по Заявление, рег. № 538900-1342/04.12.2023 г., след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона. Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, ал. 4, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14<sup>-ти</sup> състав

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от адвокат М. Г., като пълномощник на Р.-Р. Р. У. – гражданин на У. издадения от заместник - директор на Дирекция „Миграция“ – МВР ОТКАЗ, рег. № 5364р-4693/15.02.2024 г., с който по Заявление, рег. № 538900-1342/04.12.2023 г. е постановен по отношение на оспорвания отказ за издаване разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по Заявление, рег. № 538900-1342/04.12.2023 г., след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: